

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

6. SRPNA 2017

Z obsahu:

**Vyznání, pronásledování
a modlitba jako základ
apoštolského života**
Homilie Svatého otce
Františka o slavnosti
sv. Petra a Pavla
29. června 2017
- strana 2 -

**Proměnění
Marie Věrenne**
- strana 4 -

**Benedikt XVI. vzpomíná
na kardinála Meisnera**
- strana 5 -

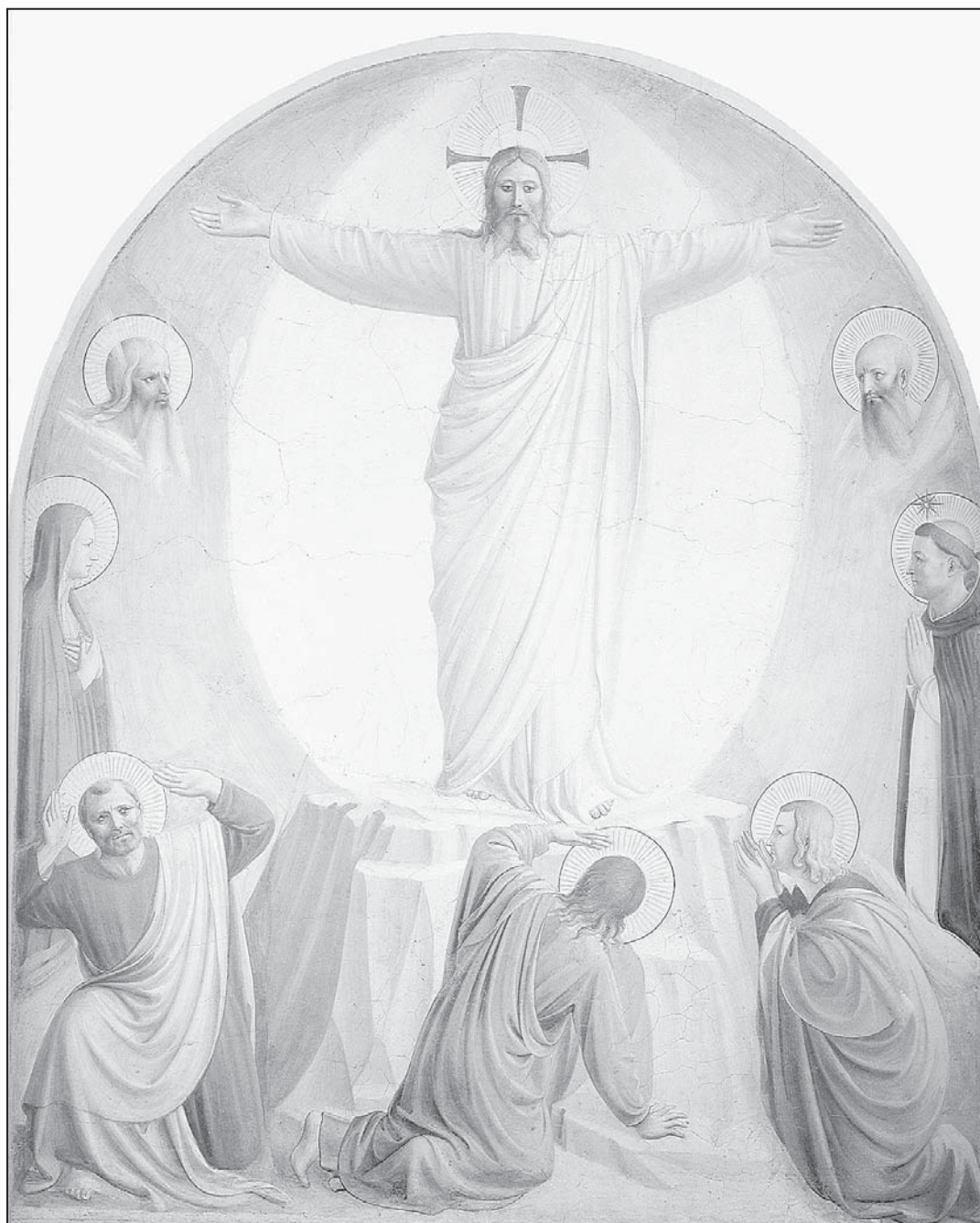
**Po Ježíšových stopách
se štětcem v ruce**
- strana 6 -

**Sv. Kajetán z Tiene -
„Lovec duší“**
Libor Rösner
- strana 8 -

**Duchem vedena,
ale trpící a chudá**
- strana 10 -

**Robert Schuman
Helmut Hubeny**
- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (77)**
- strana 13 -

*„...najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas:
»To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!«
Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi...“ (Mt 17,5-6)*

Vyznání, pronásledování a modlitba jako základ apoštolského života

Homilie Svatého otce Františka o slavnosti sv. Petra a Pavla 29. června 2017

Dnešní liturgie nám překládá trojici slov, která jsou pro život apoštola zásadní: *vyznání, pronásledování a modlitba*.

Vyznání je Petrovým vyznáním z evangelia, když Pánova otázka postupuje od obecného ke konkrétnímu. Ježíš se totiž nejprve táže: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Mt 16,13) Z tohoto „sondování“ z mnoha stran vychází, že lidé považují Ježíše za proroka. Mistr tedy položí učedníkům vsutku zásadní otázku: „A za koho mě pokládáte vy?“ (Mt 16,15) V této chvíli odpoví pouze Petr: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ (Mt 16,16) Toto je vyznání: rozpoznává v Ježíši očekávaného Mesiáše, živého Boha, Pána vlastního života.

Tato životně důležitá Ježíšova otázka se dnes obrací k nám, k nám všem a obzvláště k nám pastýřům. Je to rozhodující otázka, před kterou neobstojí ledabylé fráze, protože ve hře je život: životně důležitá otázka si žádá životně důležitou odpověď. Málo platná je totiž znalost článků víry, nevyznáváme-li Ježíše jako Pána svého života. Dnes nám On sám hledí do očí a ptá se: „Kým jsem já *pro tebe*?“ Jako by chtěl říci: „Jsem ještě já Pánem tvého života, směřováním tvého srdce, důvodem tvé naděje, tvou nezdolnou důvěrou?“ Spolu se svatým Petrem také my dnes obnovujeme svoji volbu žít jako učedníci a apoštolové; opět přecházíme od Ježíšovy první otázky k druhé, abychom byli „jeho“

nejen slovy, nýbrž také skutky a životem. Ptejme se sami sebe, zda jsme salónní křesťané, klábosící o tom, co se děje v církvi a ve světě, anebo apoštolové na cestě, kteří vyznávají Ježíše životem, protože Jej mají v srdci. Kdo vyznává Ježíše, ví, že se od něj neočekává, že bude pouze rozdávat rozumy, nýbrž dávat život; ví, že nemá věřit vlažně, nýbrž je povolán „hořet“ láskou; ví, že životem nemá „proplouvat“ či uvelebovat se v blahobytu, nýbrž má riskovat a zajíždět na hlubinu, každý den znovu vycházet v sebedarování. Kdo vyznává Ježíše, činí tak jako Petr a Pavel: následuje ho až do konce – ne jenom do jisté míry, ale až do konce – a následuje ho po jeho cestě, nikoli po našich cestách. Jeho cesta je cestou nového života, radosti a vzkříšení. Cesta, která vede také skrze kříž a pronásledování.

Druhým slovem je tedy *pronásledování*. Nejen Petr a Pavel prolili krev pro Krista, ale celá prvotní komunita byla pronásledována, jak nám to připomíná kniha *Pokračování na str. 12*

Víme my, evropští křesťané, co chceme? Poněkud provokativní otázka... Ovšem velmi zásadní. Sledujeme-li hluboký rozklad identity současné Evropy, který se mj. projevuje i stále častějším schvalováním zákonů, jež jsou v rozporu s Božím přirozeným řádem (naposledy např. v Německu a na Maltě), je pro nás alarmující vyjádření afrického kardinála Roberta Sahara: „Když ale nějaká společnost ztratí svoje vlastní hodnoty, které vzešly z její tradice, kultury a náboženství, pak je určena k zániku. Tím ztrácí každý podnět, veškerou energii a veškerou vůli, aby bránila svoji identitu.“ (str. 10) A také proto je velmi aktuální výzva Polské biskupské konference k modlitbě za milost pro Evropu, kterou tvoříme i my křesťané, abychom podle vzoru sv. Terezie Benedikty od Kříže měli odvahu dosvědčovat, že jediným pramenem požehnání pro všechny národy je Ježíš Kristus. (str. 7)

Jak čteme hned v následující zprávě, existuje nebezpečí transformace Evropské unie na vojenské spojení. Ano, existují mnohá nebezpečí pro křesťanskou Evropu. Avšak nejen ta, která se prezentu-

Editorial

ji i ve světských médiích, ale především ta nebezpečí, o kterých se dozvíme spíše z médií křesťanských – nebezpečí duchovní! A tady je zřejmé, jaký boj se vede: se satanem. Na tomto místě bychom se mohli zastavit a konečně zodpovědět úvodní otázku editorialem... K tomu se váže i vzpomínka na jednoho ze zakladatelů Evropské unie, Roberta Schumana, a na jeho vizi sjednocené Evropy. A nabízí se hned další otázka: Bude vůbec někdy celá Evropa skutečně křesťanská? (str. 11–12)

Proměna křesťanské Evropy v Evropu pohřbívající vlastní základy a lidskou přirozenost danou Bohem člověku do vínku je tak trochu opakem toho, co prožíváme dnešní neděli, o svátku Proměnění Páně. Sláva a moc Boží jako by se vytratily a na jejich místo nastoupil člověk se svým pyšným panováním – nejen nad druhými lidmi, ale i nad Bohem. Je to však krutý omyl těch, kdo se domnívají, že lze takto „obelstít“ realitu, že skutečným Pánem je Trojjediný Bůh. Dočasné vítězství sata-

na ještě neznamená změnu reality, avšak ohrožuje život – a zde jde o život věčný! – těch, kdo podávají satanovi bytí jen jeden prst (natož celou ruku!)...

Čím tedy může dnešní svátek oslovit nás, evropské křesťany? Měl by nás posílit a utvrdit v přesvědčení, že pro víru v Ježíše Krista se vyplatí trpět, ba i zemřít. Vždyť je to právě On, oslavený na hoře Tábor, kdo položil pro spásu lidských duší život a kdo svým zmrtychvstáním stvrdil svoji božskou moc, jež láme pouta smrti a osvobozuje z okovů hříchu. A zříme-li jeho slávu, musí nás přirozeně napadnout: Na této slávě chci mít účast. Snad by se hodilo použít slova malíře Ježíšova života Jamese Tissota: „Příliš nádherné!“ (str. 6–7)

Jestliže jsme pochopili, co jako evropští křesťané chceme a máme svým životem naplňovat, pak neztrácejme odvalu. Vždyť radostná zvěst o Ježíši Kristu není žádnou chytrácky vymyšlenou bájí (viz dnešní 2. čtení), ale je stvrzena Ježíšovou nejsvětější Krví! Kéž i Ježíšova Matka Panna Maria nám vyprosí potřebnou sílu ke svědectví, jež potřebuje Evropa ke své záchraně!

Daniel Dehner

Tvůj Pán se dnes chystá odejít načas na vysokou horu, *aby se modlil*⁽¹⁾. Ale neodchází sám. Bere si s sebou své vyvolené. Chtěl by ses připojit k této malé družině? Je tu jediná možnost. Můžeš jít s nimi, jestliže patříš mezi *malíčky*. To, co bude na hoře Tábor zjeveno, zůstane *před moudrými a chytrými skryto, protože tak se zalíbilo Otcí*⁽²⁾.

Dnes se totiž sám nebeský Otec chystá zjevit své plány, a to mimořádným způsobem. Ačkoliv jeho Syn žije na zemi mezi námi, aby nám zjevil Otce, chce se věčný Bůh projevit mimořádným způsobem. Abys neměl pochybnosti, že zaslíbený svět, kam nás má jednou přivést jeho Syn, daleko přesahuje všechno to, v čem se my lidé pohybujeme a co známe, může a chce svým *malíčkým* dát nahlédnout za hranice pozemské skutečnosti do nebeských tajemství. Poodhrne záclonu a posílá i své svaté, aby tak v nadpozemském jasu zjevil spolu se svou božskou slávou a mocí i svou věčnou vůli. Jestliže tak činí za pozemského života svého Syna, tím spíše se k nám bude takto obracet po všechny časy, až Ježíš opět usedne po jeho pravici.

Cestou vzhůru na horu zjevení tedy odkládej při každém kroku všechny pozůstatky své domýšlivé a nedůvěřivé skepse, aby tvé oko mohlo uvidět a tvé ucho mohlo uslyšet, *co Bůh připravil těm, kteří ho milují*⁽³⁾.

Otec, Věčný, ze vznešeného trůnu, zářícího jako oheň mezi trůny, On, *jehož roucho je bílé jako sníh a vlasy jeho hlavy čisté jako vlna, z míst, kde se mu klanějí desetitisíce desetitisíců*, představuje ti dnes svého Syna ve slávě. I jeho šat je *zářivě bílý*, jako šat jeho Otce, a jeho *tvář září jako slunce*⁽⁴⁾.

Proč právě v této své pravé božské podobě *Syn člověka* nerozmlouvá s praotci o své slávě a moci, ale o *své cestě, kterou má dokonat v Jeruzalémě*⁽⁵⁾? Jaká je to cesta? Ten, jehož vidíš v božském jasu, *bude jako červ, a ne člověk, na pohanu lidem, na potupu chátře*. Množství býků jej obklopí, své tlamy na něho otevřou jako dravý řvoucí lev, obklopí ho smečka psů. Probodnou mu ruce i nohy, spočítat mohou všechny jeho kosti⁽⁶⁾. Pán rozmlouvá o cestě své bezvýhradné synovské poslušnosti, která skrže pokoření, potupu

Předehra ke slávě

*Zamyšlení nad liturgickými texty
svátku Proměnění Páně*

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouchejte.*

a opuštěnost vede vzhůru na horu, kde stojí jeho Kříž.

Takto ti tedy Otec představuje svého jednorozeného Syna, který s ním od věčnosti žil v nebeské slávě a kterého pro tebe obětuje: *Obdaril jsem ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsem mu dal*⁽⁷⁾. Je to Bůh s vámi. Je to můj Milovaný. *Toho poslouchejte!* On zná všechny moje plány, on ví, že za potupou kříže, na který bude pozdvížen v synovské poslušnosti ke mně, svému Otcí, jej čeká nesmrtelná sláva vzkříšení. Přivedou jej pak ke mně a já mu dám *moc, slávu a království, aby mu sloužily všechny národy, kmeny a jazyky, a jeho království nebude konce*.

Vtiskni si do paměti jeho božsky jasnou tvář a vznešenou podobu, která je odleskem slávy jeho Otce. Tak jako tě nyní sráží jeho vznešenost, že *padáš tváří k zemi a pocítuješ bázeň*⁽⁸⁾, tak se mu máš klanět ustavičně, i když se k tobě vrátí v nejprostší podobě a nejchudší způsobě, protože jak za jeho křížem, tak za jeho prostotou se skrývá božská sláva. Vzdávej mu už nyní v patřičné pokoře ustavičně onu úctu, ke které tě má jednou přivést pohled na jeho slávu, až jej před jeho trůnem spatříš tváří v tvář. Je to Otcův nejmilejší Syn. *Toho poslouchej!*

Poslouchat Syna znamená jít důsledně v jeho šlépějích. I Nevěsta musí jít cestou svého Ženicha. Jestliže bude dobrovolně trpět za náš hřích ten, který je svatost sama, co asi zbývá těm, kdo se provinili neposlušností a pýchou? I oni budou muset vystoupit na svou horu utrpení. Poznává to prorok ve svém vidění: *Po nějakou dobu strašné, příšerné a mimořádně mocné zvíře bude požírat, drtit a rozdupávat svýma nohama*⁽⁹⁾. Pán, jehož slova ti Otec přikazuje poslouchat, podává stejné svědectví: *Ve světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli*⁽¹⁰⁾. Po velkém očistění nadejde den, kdy začne soud. *Pro troufalá slova, která mluví, bude zvíře zabito a zničeno a vydáno k spálení ohněm*⁽¹¹⁾ a *Synu člověka bu-*

Liturgická čtení

1. čtení - Dan 7,9-10.13-14

Viděl jsem, že byly postaveny trůny a stařec velikého věku usedl. Jeho roucho bylo bílé jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho trůn plápolal ohněm, jeho kola - žhoucí oheň. Ohnivý proud vytékal a vycházel od něho, tisíce tisíců mu sloužily, desetitisíce desetitisíců stály před ním, usadil se soudní dvůr a byly otevřeny knihy. Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení - 2 Petr 1,16-19

Milovani! Když jsme vás poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, nedrželi jsme se v té věci nějakých chytrácky vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: „To je můj milovaný Syn, v něm já mám zalíbení.“ Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře. Ale máme něco spolehlivějšího, totiž proroky, a děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se

Dokončení na str. 7

de dána moc a království, budou mu sloužil všechny národy, kmeny a jazyky a jeho království nebude konce. Otec tak splní prosbu, které nás naučil sám Syn: Přijď království tvé!⁽¹²⁾

Pane, pomáhej nám, ať posloucháme tvého Syna a staneme se jeho spoludědici.⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Lk 9,28; ⁽²⁾ srov. Mt 11,25-26; ⁽³⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁴⁾ Mt 17,2; ⁽⁵⁾ Lk 9,31; ⁽⁶⁾ srov. Ž 22,13-14.17-18; ⁽⁷⁾ srov. Jan 3,2.16; ⁽⁸⁾ srov. Mt 17,6; ⁽⁹⁾ Dan 7,7; ⁽¹⁰⁾ Jan 16,33; ⁽¹¹⁾ Dan 7,11; ⁽¹²⁾ Mt 6,10; ⁽¹³⁾ vstupní modlitba

Proměnění

„Až přijde Syn člověka ve své slávě v doprovodu všech andělů, tehdy zasedne na trůn slávy.“ (Mt 25,31)

Božství Kristovo se v evangeliu často neukazuje. Dokonce i když Ježíš působí zázraky, zůstává pokorný a diskrétní. Jeho nadpřirozená moc se projevuje jenom v jeho díle. Když se otevřelo nebe a Duch na něho sestoupil, aby dosvědčil, že je milovaným Synem Otce (Mt 3,16, srov. Mk 1,10 a Lk 3,21n), zachoval Ježíš svoji skromnost, jako když prostý hříšník poprosil o křest ve vši skromnosti a neukázal žádné znamení své královské důstojnosti. Později se dočítáme, že lidem, na nichž udělal zázrak, uložil, aby o tom nikomu nevyprávěli (srov. Mk 8,30 a Lk 5,14). V hodině svého zajetí vyšel Ježíš, který věděl o všem, co ho čeká, vojákům vstříc a řekl jim: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Sotva jim Ježíš řekl: „Já jsem to,“ ustoupili a padli na zem. (srov. Jan 18,4–6) Žádný úryvek neukazuje lépe než tento jeho božskou moc. Jenom zmínění jeho totožnosti stačí, aby muži padli na zem, aniž by Ježíš cokoliv udělal. A v osamocení na poušti, kde se Ježíš beze svědků čtyřicet dnů postil, dostal podporu od andělů: „Nato ho ďábel opouští. A hle, přistoupili andělé a sloužili mu.“ (Mt 4,11)

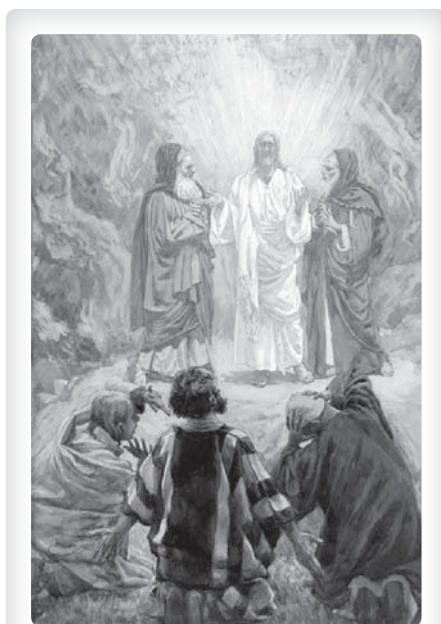
Existuje více důvodů pro tuto největší zdrženlivost. Kristus se odtrhl od nebeské harmonie, opustil svůj trůn a stal se člověkem. Sám se ponížil a přijal podobu otroka (Flp 2,7), aby přinesl „protijed“ k dědičnému hříchu. Chtěl už od okamžiku svého narození v chudobě jeslí dát příklad dokonalé pokory, který ztělesňovala Matka všech ctností a jejich ideální obraz, Panna Maria.

„Lišky mají doupata a nebeští ptáci mají hnízda; a Syn člověka, ten nemá, kam by hlavu složil.“ (Mt 8,20)

Oslavování sama sebe, které tak mnozí guru používají, je znamením sebestřednosti, které takového člověka okamžitě diskredituje, protože „kdo mluví sám ze sebe, vyhledává svou vlastní slávu; ale ten, kdo hledá slávu toho, který ho poslal, ten je pravdivý a není v něm klamu.“ (Jan 7,18) „Vydám-li svědectví sám sobě, není mé svědectví platné.“ (Jan 5,31)

Náš Vykupitel je nejpokornější ze všech pokorných, je chudý a prostý vši ctižádosti, kromě ctižádosti po lásce a spáse! On nedychtil po ničem pozemském, aby nás naučil pohledu na duchovní skutečnosti. „Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by byli bojovali, abych nebyl vydán Židům. Ale mé království není odtud.“ (Jan 18,36) Jak by mohlo být jeho učení věrohodné, kdyby je svým vlastním životem neuskutečňoval! Ježíš mohl přijít na svět v bohatství, mohl být pozemským králem, mohl vládnout mocí, „mohl mít všechna království světa se vši jejich slávou“, jak mu satan nabízel, kdyby se mu poklonil (srov. Mt 4,8–9)! Jistě by národy spoutal takovou triumfální demonstrací, která by odpovídala duchu světa. Potom by ale národy neměly svobodu ho hledat a byly by podmaněny lidskými touhami, které se pojí s vnějškovými jevy a nikoliv láskou, která přichází z duše. Lidé mají Boha totiž hledat, „aby se ho, je-li to možné, jakoby poslepu dohmatali a aby ho našli“ (Sk 17,27) – a to ve svobodě.

Právě nad těmito „knížaty tohoto světa“ a jejich nectnostmi, nad duchem pýchy a lidských žádostí, které vedou k pádu celého lidstva, Slovo Boží zvítězilo. Ježíš

James Joseph Tissot:
Proměnění Páně

zůstal neméně všemohoucím, tím, který má stvoření ve svých rukou, který svým dechem může všechno zničit a může jedním slovem nechat vzniknout tisíce světů, jejichž krása je nesmírná. Pilátovi řekl: „Což si myslíš, že bych nemohl volat o pomoc ke svému Otci, jenž by mi okamžitě poslal více než dvanáct pluků andělů?“ (Mt 26,53) Všechno toto by mohl Syn Boží uskutečnit, ale On to nechtěl, protože jeho poselství se zakládá na věčných hodnotách, jimž jsou lidské hodnoty cizí. Náhdera pozemských království je jenom nebezpečná iluze, fata morgana, která se rozplyne, a duše se vrátí o to více nahá a ubožejší, než když byla vložena do srdce. Protože „kde je tvůj poklad, tam bude také tvé srdce“ (Mt 6,21).

Zpětná orientace lidského srdce k opravdovým hodnotám je tím, na co poukázal Ježíš svými slovy: „Nehromadte si poklady na zemi... Ale hromadte si poklady v nebi.“ (Mt 6,19n) Člověk se má upnout ke ctnostem, nikoliv k vnějším věcem, má se připravovat na příchod Ženicha, o němž neví ani dne ani hodiny. Má mít lampu svého ducha rozsvícenou a má být připraven na cestu (srov. Lk 12,35).

„...bez krásy, bez jasu, nepřivábil naše pohledy, bez podoby, jež by nás okouzila; pohrdalo se jím, byl opuštěn od lidí, muž bolesti, uvyklý na utrpení, jako někdo, před kým si lidé zahalují tvář, pohrdalo se jím, vůbec jsme si ho nevážili.“ (Iz 53,2–3)

Skromnost vnějšího vzezření Kristova táhne náš pohled do jeho nitra a nutí nás přes vnější vzhled vyjít ven, mimo to viditelné, abychom hledali onu svatou pravdu, která nás osvobozuje od hříchu a smrti (srov. Jan 8,32). „Fyzický“ Kristus – také ve zcela mimořádné intenzitě své přítomnosti – je mostem, který nás vede k Otci. Jednoduchý most, jenom ze dřeva a kamene, bez výzdoby a půvabu. „Já jsem cesta,“ říká. Prostá, přímá, drsná cesta není místem, kde by se člověk zastavoval. Jde se vpřed, v prachu a potu, s těžkým oddechováním, vpřed až k cíli.

Jedna událost se vymyká této diskrétnosti: zpráva o proměnění.

„Byl před nimi proměněn: jeho tvář zářila jako slunce“ (Mt 17,2) „a jeho šat tak zářivě zbělel, že žádný bělič na světě takhle bilit nedokáže.“ (Mk 9,3)

Při této jedinečné události se najednou zjevuje božství Kristovo v explozi světla, ale ne vůči množství lidí ani vůči dvanácti apoštolům, ale jenom třem apoštolům, totiž Petrovi, Jakubovi a Janovi. Jenom tito mají tu výsadu, aby vytušili oslavené tělo Kristovo, v přítomnosti Mojžíše a Eliáše, kteří představují osy křesťanství, Zákon a proroky. Nejde tu o obveselení, ale o vnitřní povznesení. Těmto třem vyděšeným chtěl dát Bůh Otec silou slávy, kterou viděli, pokyn, aby poslouchali jeho Syna Ježíše. Tím dostalo jejich povolání zářivou jistotu. Tak dospěli od víry k poznání, které je začátkem zaslíbeného ráje, totiž že budou mít Boha.

„A objevil se oblak, jenž je zastínil, a z toho oblaku se ozval hlas: »Toto je můj milovaný Syn; toho poslouchajte.«“ (Mk 9,7)

Jako všechny zázraky, je také proměnění znamením, které má posílit víru těch, kteří chtějí svědčit i smrti. Je třpytivým zábleskem, který je schopen zahnat i nejmenší stín pochybností. Na hoře – což je symbol korunování mystického hledání – jim Kristus odhalil v jediném okamžiku zář cíle, ke kterému je vede. Toto podivuhodné světlo je předobrazem mzdy, kterou přináší křížová cesta, již měli ve zbytku svého pozemského života ještě projít.

Potřebovali tuto sílu, aby přečkali hrůzu Ježíšova zajetí, jeho utrpení a potupnou smrt a neztroukali... A potřebovali toto poznání, aby zaplnili „trhliny“ ve svém duchu, když později viděli, jak skály praskají a základy země se otřásají z hrůzy tohoto neslychaného zločinu (srov. Mt 27,51). Potřebovali tuto předběžnou vizi jasu, aby byla prosvětlena noc jejich duše, když přišla ta hodina, kdy se slunce zatmělo a na celou zemi se rozložila tma (srov. Lk 23,44), ... a potřebovali den za dnem tuto naději, aby se postavili čelem k nenávisti ničemníků a hrozícímu mučednictví pro jméno Toho, který je světlem světa.

„A naděje nás nezklame, protože do našich srdcí byla vlita Boží láska prostřednictvím Svatého Ducha, který nám byl dán.“ (Řím 5,5)

„Spravedliví pak zazáří jako slunce v království svého Otce.“ (Mt 13,43)

*Z Maria heute 7-8/2016 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Benedikt XVI. vzpomíná na kardinála Meisnera

„Rád plním přání kardinála Woelkiho, který mne požádal o vzpomínku na svého předchůdce,“ napsal 11. července Benedikt XVI. v listě, který zazněl v kolínské katedrále při pohřbu kardinála Joachima Meisnera (15. 7.). „Když jsem se dozvěděl o kardinálově smrti, nemohl jsem tomu zpočátku uvěřit. Ještě den před jeho úmrtím jsme totiž spolu telefonicky hovořili a z jeho hlasu zněla vděčnost, že odjel na dovolenou poté, co se ještě předchozí neděli (25. 6.) ve Vilniusu účastnil blahřečnické biskupa Teofilie Matulionise,“ uvozuje emeritní papež své poselství, publikované kolínským arcibiskupstvím.

„Celoživotně se vyznačoval láskou k církvím sousedních východních zemí, které trpěly komunistickým pronásledováním, stejně jako vděčností za vytrvalost v utrpení každého času. A tak jistě není náhodou, že jeho poslední cesta byla věnována právě jednomu z vyznavačů víry těchto zemí.

V posledních rozhovorech, které jsme s kardinálem Meisnerem vedli před jeho skolem, mne obzvláště ohromovala jeho uvolněná veselost, vnitřní radost a naděje, ke kterým dospěl. Víme, jak pro něj – jako zaníceného pastýře a pastoralistu – bylo těžké odejít z úřadu, a to právě v době, kdy církev nutně potřebovala přesvědčivé pastýře, kteří by odporovali diktatuře nastolené duchem doby a kteří by zcela rozhodně žili a mysleli z víry. O to více mne tedy přivádělo k pohnutí, že se v tomto posledním období svého života naučil odpoutanosti a stále více žil z nehlubšího vědomí, že Pán neopustí svou církev, ačkoli její bárka je někdy tak plná, že jí hrozí překocení.

Byly tu dvě věci, které jej v poslední době stále více rozradostňovaly a utvrzovaly v této jistotě. Za prvé mne opakovaně zpravoval o tom, jak jej naplňuje hlubokou radostí, když při udílení svátosti smíření zakouší, jak mladí lidé – především pak mladí muži – prožíva-

jí milost odpuštění, onen dar, kterým skutečně nacházejí život, který jim dokáže dát pouze Bůh. To druhé, co se jej stále nově dotýkalo a působilo mu radostnou náladu, byl tichý nárůst eucharistické adorace. Při Světovém dni mládeže v Kolíně to pro něj byl ústřední bod – aby jeho součástí byla adorace, ticho, ve kterém k srdci mluví jenom Pán. Mnozí pastorační a liturgičtí znalci byli toho názoru, že takového ticha při pohledu na Pána v tak obrovském množství lidí není možné dosáhnout. Jiní zase mínili, že eucharistická adorace je jako taková překonaná, protože podle Pánova přání jej máme přijímat v eucharistickém chlebě, a nevídat se na něj. Avšak skutečnost, že tento chléb nelze požívat jako kteroukoli potravinu a že »přijímání« Pána v eucharistické svátosti vyžaduje účast všech dimenzí našeho bytí – že tedy přijímání musí být klaněním, se mezitím opětovně projevila, a to velmi zřetelně. Chvilé eucharistické adorace při kolínském Světovém setkání mládeže se tak stala událostí, která se nezapomenutelně vryla nejenom do mysli kardinála Meisnera. Tento okamžik se mu od té doby stále niterně zpřítomňoval a přinášel mu velké světlo.

Když se kardinál Meisner svého posledního rána neukázal na mši, našli jej mrtvého v jeho pokoji. Breviář mu vypadl z rukou – zemřel totiž v modlitbě, v pohledu na Pána a v rozhovoru s Pánem. Způsob smrti, který mu byl darován, ještě jednou poukazuje na to, jak žil – v pohledu na Pána a v rozhovoru s Ním. Proto můžeme s jistotou jeho duši svěřit do Boží dobroty. Pane, děkujeme ti za svědectví tvého služebníka Joachima. Kéž se přimlouvá za církev v Kolíně a po celé zemi! Requiescat in pace!“ loučil se emeritní papež Benedikt XVI. se zesnulým kardinálem Meisnerem.

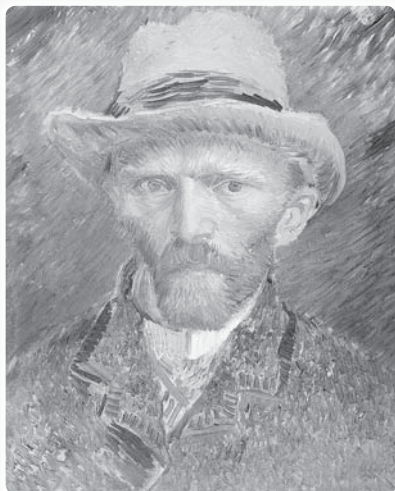
www.radiovaticana.cz, 15. 7. 2017

Po Ježíšových stopách se štětcem v ruce

Geniální francouzský malíř James Joseph Tissot (1836–1902) byl na vrcholu svých tvořivých sil zasažen milostí víry a z lehkovážného bohéma se stal „malujícím zvěstovatelem“ Ježíšova života.

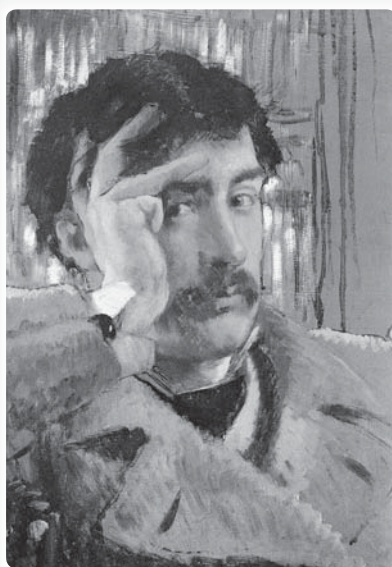
Po své první výstavě ve známém pařížském salónu se v polovině 19. století stal oslavovaným portrétistou elegantní společnosti francouzského hlavního města talentovaný, tehdy ještě jen 23letý Tissot. Po několika úspěšných letech v Londýně, kde vedl luxusní, ale i skandální život, se jako 46letý vrátil v roce 1882 znovu do Paříže, zdrcený smrtí své irské milenky Kathleen Newtonové, která zemřela na tuberkulózu.

Opakovaně se snažil získat dobré jméno. V roce 1885, kdy právě pracoval na sérii obrazů ze světa pařížských dam a hledal závěrečný motiv, vstoupil do kostela sv. Sulpicia. Tissot, který se o víru příliš nezajímal, byl najednou naprosto nečekaně a nevysvětlitelně „vtažen“ do slavní mše svaté. Když kněz pozdvíhal proměněnou hostii, měl Tissot vnitřní vidění, které po několika bezesných nocích zviditelnil na plátně. Svůj výtvar nazval *Vnitřní hlasy*. Malba znázorňuje dva otrhané, zlomené lidi, sedící uprostřed ruin. Svoje krvácející ruce k nim vztahuje trním korunovaný a zmučený Spasitel, oděný do vzácného roucha velekněze, a vysvětluje jim smysl smírného utrpení. V jeho přítomnosti, plně útěchy, dostávají oba zlomení lidé odvahu a sílu, aby opět zvedli svůj batoh a aby, následující svoje „vnitřní hlasy“, začali nový život.

Autoportrét Vincenta van Gogha

Toto byl důvod, proč James Tissot namaloval *Vnitřní hlasy*! Toto byl totiž okamžik jeho radikálního nového začátku

James Joseph Tissot (autoportrét)

jako umělce i jako člověka. Pokud se do teď o něm říkalo, že „je katolíkem spíše proto, že se chce líbit, ale ne z přesvědčení,“ tak nyní se malíř vrátil zpět k živé víře svého mládí, ačkoliv ho provázely skeptické pohledy jeho známých a kolegů z malířských kruhů. Rovněž velký impresionista Edgar Degas, jeho dlouholetý přítel, trpce poznamenal: „Teď má tedy svoje náboženství. Říká, že ve své víře zažívá nepochopitelné štěstí.“ Na druhé straně pochvalný úsudek Vincenta van Gogha ukazuje, jak moc si Tissota vážili významní umělci této doby: „Do jeho díla je vloženo něco z lidské duše, a proto je velký, nezměřitelný, nekonečný...“

Tissot nedbal na řeči a ve své nově získané lásce ke Kristu brzy započal práci na monumentálním díle, které ho mělo zcela zaměstnat na deset let: *Život našeho Pána Ježíše Krista*, cyklus 350 akvarelů, které ilustrují Ježíšův pozemský život od narození až po nanebevstoupení.

Rok po svém obrácení se umělec vydal na cestu do Egypta, Sýrie a Palestiny. Tam žil rok a půl v ústraní, téměř jako mnich, a podrobně studoval evangelia, jakož i ze-

mi a lidi, orientální kulturu, její zvyky, oblékání. Množstvím kreseb, skic a fotografií chtěl Tissot zachytit Svatou zemi, o níž měl mylnou představu, že od narození Krista zůstala nezměněna. Když „poutník ve Svaté zemi“, jak sám sebe nazýval, navštívil svého otce, upřímného křesťana a úspěšného obchodníka, a ukázal mu svoje mimořádně realistické a detailní kresby, jeho otec zvolal: „Podle všeho musím přehodnotit své nynější představy o biblickém světě!“ Tento 80letý zbožný katolík byl z mnoha prvním, kdo se díky obrázkům svého syna umělce „obrátil“.

V akvarelových malbách, které Tissot později namaloval podle svých nákresů, kladl skutečně největší důraz na to, aby svědomitá historická pravdivost o místech a oblečení přenesla pozorovatele do Ježíšovy doby. Bůh obdaroval jeho uměleckého génia zvlášť bohatou fantazií a silou představivosti, takže před duchovním zrakem malíře Tissota začaly ožít scény a postavy a on jakoby doslova viděl tváře, barvy, látky a všechny ostatní detaily. Umělec si často bolestně povzdechl: „Ach, všechny ty věci, které jsem v Ježíšově životě viděl, ale na něž jsem si nedokázal vzpomenout! Příliš nádherné, abych je dokázal zachytit!“

James Tissot při práci

Ztvárnění Kristova života, obraz za obrazem, nazýval Tissot meditací. Když od roku 1894 vystavoval svůj novozákonní cyklus v Paříži, Londýně a New Yorku, oduševnělé publikum stálo před jeho ob-

MODLEME SE ZA MILOST OBRÁCENÍ PRO EVROPU, KTEROU TVOŘÍME

razy s obdivem a bázní, často dojaté k slzám. V roce 1896 se jako 60letý znovu vydal do Palestiny a neúnavně pracoval na sérii obrazů ze Starého zákona, z nichž až do své smrti dokázal dokončit 95 akvarelů. Tissot jako věřící naplnil svoje povolání stát se podobným Kristu, a to svým

Dobrý pastýř

neúnavným bádáním a malováním až do poslední chvíle. Jeho umělecká tvorba se pro něho stala jedinečnou, nevšední cestou následování Krista.

Knižní vydání 350 ilustrací se stalo mezinárodním bestsellerem. Už dávno předtím měl Tissot v úmyslu vydat v několika svazcích, spolu s texty ze čtyř evangelií, svoji obrazovou meditaci Nového zákona, „napsanou“ štětcem a vodovými barvami. Brzy nato se skutečně hovořilo o Tissotově Bibli.

Svůj novozákonní cyklus uzavřel Tissot obrazem *Portrét poutníka*, který znázorňuje jeho samotného mezi liturgickými předměty používanými při pohřbu. Každého vnímavého pozorovatele a „čtenáře“ jeho obrazů jím prosí o modlitbu: „Ty, kdo jsi četl tyto svazky, napsané pro tebe, ke tvému užitku, a jsi snad dojat tím, co obsahují, ... přednes za jejich autora modlitbu: Ó Bože, smiluj se nad duší toho, kdo vytvořil tuto knihu. Tvoje světlo ať mu svítí a dej, ať odpočívá ve Tvém pokoji. Amen.“

Z Vítězstvo Srdca 116/2017 přeložil -dd-

„Připomínáme si 75. výročí smrti sv. Terezie Benedikty od Kříže, vl. jm. Edith Steinové, a jsme svědky určitého velmi významného kulturního procesu,“ stojí v závěru obsáhlého listu, který zveřejnila Polská biskupská konference u příležitosti zmíněného výročí této patronky Evropy. „Tímto procesem,“ čteme dále v listu „je zřetelné a zcela vědomé vzdalování se od Evropy chápané v jejím duchovním významu. Na rozdíl od toho, k čemu vybízel sv. Jan Pavel II., chce Evropa zapomenout na svoje křesťanské kořeny a žít za každou cenu tak, »jako by Bůh neexistoval«. Opět se tak potvrzují známá slova Fjodora Dostojevského: »Neexistuje-li Bůh, je dovoleno všechno.« Hlásá se totiž právo na eutanazii či právo žen na zabíjení vlastních ještě nenarozených dětí, podkopává se instituce manželství jako

svazku muže a ženy, je prosazována genderová ideologie. Za této situace je postava svaté Edith Steinové jasným znamením odporu. Její život ukazuje, jak velký je člověk, který s velkou odvahou a intelektuální poctivostí hledá Boha, a jak tragický je svět, který Boha odmítá. Modleme se proto k tomu nejlepšímu Otci a prosíme, aby na přímluvu sv. Terezie Benedikty od Kříže udělil Evropě milost obrácení a odvahu vrátit se ke křesťanským kořenům. Prosíme o sílu pro nás všechny, kteří Evropu tvoříme, abychom podle vzoru této svaté patronky měli odvahu dosvědčovat, že jediným pramenem požehnání pro všechny národy je Kristus, který dal svůj život za nás a vstal z mrtvých, aby se nám dostalo naděje života věčného,“ končí se list polského episkopátu.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

KONFERENCE EVROPSKÝCH CÍRKVÍ: HROZÍ TRANSFORMACE EU NA VOJENSKÉ SPOJENECTVÍ

Na „nebezpečí militarizace v rozpočtu a strukturách Evropské unie“ upozorňuje Konference evropských církví (CEC) v tiskovém sdělení zveřejněném italskou agenturou SIR a vybízí naopak k „posílení role EU, pokud jde o mír a smíření nevojenskými prostředky“. Konference evropských církví se staví proti návrhu Evropské komise financovat evropský program rozvoje vojenského průmyslu. „Existuje nebezpečí,“ píše se ve zmíněném sdělení, že se Evropská unie transformuje na vojenské společenství. Zvyšování výdajů na

zbrojení má však negativní dopad na bezpečnost, zatímco investice do jiných sektorů vede k posílení stability, prosperity a pokoje, jež jsou jejím základem. Evropská unie – čteme dále ve sdělení Konference evropských církví – by se měla zaměřit spíše na „nezaměstnanost mladých lidí, regionální rozvoj a sociální otázky zejména ve východní a jižní Evropě a věnovat se spolu s vládami jednotlivých států kritické diskusi nad jejich rolí v budoucím rozvoji obranné politiky EU.“

www.radiovaticana.cz, 12. 7. 2017

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nerozbřeskne den a jitřenka vám nevezde v srdci.

Evangelium - Mt 17,1-9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbledl jako světlo. A hle, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden

tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchajte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Sv. Kajetán z Tiene - „Lovec duší“

Se jménem Kajetán má našinec spojeno jméno autora české hymny.

Církev svatá však má s tímto jménem spojeného velkého světce renesanční Itálie a zakladatele řádu theatinů - sv. Kajetána z Tiene.

Narodil se roku 1480 v hraběcí rodině Gataniů v italské Vicenze. Jelikož jeho otec Kašpar pocházel z Tiene, bývá sv. Kajetán (italsky Gaetano) nazýván právě podle otcova rodiště - sv. Kajetán z Tiene.

Jakožto hraběcí synáček měl dokořán otevřené dveře k zářivé kariéře, vystudoval občanské i kanonické právo (r. 1504) a všem se zdálo, že na společenském žebříčku bude už jen stoupat. Zvláště poté, co si jej dva roky nato pozval ke svému dvoru sám papež Julius II., známý to mecenáš umění, a učinil z něj svého protonotáře. Svatého otce k tomuto kroku nevedl Kajetánův původ, nýbrž jeho přístup k životu, jímž začal být známý široko daleko. Kajetán totiž žádné manýry zhýčkaného synáčka z vyšších kruhů nepěstoval, ba právě naopak vedl přísně asketický život, své příjmy rozdělával mezi ty nejchudší, kolikrát si musel i vypůjčit, aby jich mohl podělit co nejvíce. Dokonce začal pomáhat s ošetřováním nemocných, což byla pro člověka jeho původu v té době věc nemyslitelná. Že se na něj jeho příbuzní, snad s výjimkou zbožné matky, jež ho kdysi při křtu svěřila pod ochranu nebeské Královny, dívali skrz prsty, je nasnadě. Má prý žít, jak se patří na mladého hraběte.

Jenže tento mladý hrabě nepřišel na svět, aby mu bylo slouženo, ale aby sloužil. A sloužit chtěl stále více, nejlépe i v duchovních sférách, nicméně ve studiu bo-

Sv. Kajetán z Tiene

hosloví mu bránila jeho pokora: vnímal to tak, že není hoden, aby se stal knězem Kristovým. Až po letech modliteb a rozjímání přece jen 30. září 1516 přijal kněžskou tonsuru. Obdržel přitom mimořádný dispens od papeže Lva X.: všemi

nižšími stupni svěcení prošel během pouhých 40 dní. Musel být tedy opravdu výjimečnou osobností, když k tomu papež svolil. Primiční mši pak sloužil v bazilice Santa Maria Maggiore, do jejíž krypty Narození Páně se rád chořoval modlit. Zde se mu jednou zjevila Nejsvětější Panna a vložila mu do rukou svého Syna. P. Kajetán se od toho okamžiku stal ještě horlivějším ctitelem jejím i Děťátka Ježíše a až do konce svých dní tuto lásku a úctu vštěpoval každému, s kým se dostal do styku.

To už byl ale úzce spjat s mužským Bratrstvem Boží lásky, skládajícím se z kněží i laiků, jehož hlavním posláním byla služba chudým a nemocným, k tomu boj proti všeobecnému úpadku morálky napříč celou společností. Právě tato jeho až bytostná potřeba vedla otce Kajetána v roce 1518 k návratu do rodné Vicenzy, kde se vrhl do obdivuhodné pastorační činnosti, při níž se prakticky nezastavil: ze špitálu mířil do zpovědnice, pak na kazatelnu a z ní mezi chudáky do jejich nuzných příbytků, či mezi mladé, aby jim třebaš i přímo na ulicích hlásal slávu Kristovu. Lidé se začali pozvolna měnit a nikdo nepochyboval, kdo na tom má největší zásluhu - otec Kajetán čili „Lovec duší“, jak jej nazývali. Vzal si na starost i vedení špitálu Matky Božího milosrdenství a sám nemocné neváhal opečovávat. Po dvou letech přesídlil do Benátek, kde založil špitál pro syfilitiky, a v roce 1523 se vrátil na pokyn svého zpovědníka do Říma. A opět se ukázalo, jak skrze zpovědní mřížku hovoří Bůh.

V metropoli křesťanského světa totiž ještě vzrostla jeho touha po plnějším odezdání se Bohu a službě druhým. Setkal se zde s podobně nastaveným theatinským biskupem Janem Petrem Caraffou (pozdějším papežem Pavlem IV.) a spolu s P. Pavlem Consiglierim a P. Bonifácem Collim založili v květnu roku 1524 nový řeholní řád, jehož poznávacími znameními byla naprostá chudoba, úsilí o duchovní obrodu kléru, horlivá misijní a charitativní činnost a v neposlední řadě i péče o mlá-

Jmenování členové Papežské akademie Pro život

Svatý otec František v polovině května jmenoval na příští pětiletí 45 řádných a 5 čestných členů *Pontificia Academia Pro Vita* poté, co vloni schválil její nový statut. Na dlouhém seznamu, který zveřejnilo tiskové středisko Svatého stolce, je také jméno českého psychologa PhDr. Jaroslava Šturmy. Ředitel Dětského centra Paprsek, denního stacionáře pro děti s kombinovaným postižením, a vyučující na katedře psychologie Filozofické fakulty UK již v dřívější době působil jako řádný člen Papežské aka-

demie. Další noví či staronoví akademici pocházejí z 27 zemí a zastupují vrcholnou vědeckou úroveň v různých oborech. Je mezi nimi také několik nekatolíků, příslušníků jiných náboženství a nevěřících. Dodejme, že obnovená *Papežská akademie Pro život* pod vedením svého předsedy, arcibiskupa Vincenza Paglii, zahájí oficiálně svou činnost při řádném plenárním zasedání v říjnu tohoto roku (5.-7. 10.).

Podle www.radiovaticana.cz

dež. V červnu papež Klement VII. ve svém breve Exponi Nobis nový řád potvrdil. „Takovou víru jsem nenašel v celém Izraeli,“ měl prohlásit poté, co vyslechl argumentaci otce Kajetána stran života v chudobě a odevzdání se Boží Prozřetelnosti, jenž zapáleně volal: „Odkdy ztratila Ježíšova slova o polních lilích a nebeských ptáčích svou platnost? To nad námi bdí Prozřetelnost Boží jen v letech úrodných a poklidných? Copak přestal nebeský Otec počítat vlasy na našich hlavách?“ V září složili čtyři zakladatelé po předchozím zřeknutí se veškerého majetku ve vatikánské bazilice věčné sliby. Členům nového řádu se časem začalo říkat theatini (Ordo Clericorum Regularium vulgo Theatinorum) – podle Theate, diecéze biskupa Caraffy, jenž se mimochodem při této příležitosti zřekl svého úřadu. Někdy se jim též říká kajetáni.

První sídlo mladého řádu v Římě bylo spíše jen epizodní záležitostí, město totiž na vlastní pěst přepadli císařští lancknechti, kteří se na císaři Karlu V. domáhali výměnou na nevyplacený žold možnosti vyrabovat nějaké město. Obsadili rovněž klášter theatinů, v němž během obléhání našly útočiště tisíce Římanů, a samotného otce Kajetána zajali a krutě ztýrali. Ze zajetí se dostal až díky intervenci kapitána benátského loďstva Agostina de Mula, jenž jej vzápětí pozval do Benátek, kde se theatini usídlili a zahájili svou činnost naplno. Nejviditelněji si počínali po vypuknutí morové epidemie v roce 1530, která kosila lidi po stovkách. Bratři je neohroženě ošetřovali a umírající zaopatřovali svatými svátostmi. Sám otec Kajetán, v té době představený řádu, šel všem příkladem.

Jeho osobní počinání bylo rovněž následováníhodným příkladem pro všechny řeholníky. Především jeho duchovní život dosahoval nezměrné hloubky: pokora a láska se u něj snoubily s odevzdaností do vůle Boží, žil velmi asketicky, podkutnou nosil žinici, spával na holé zemi, dlouho do noci se modlil a míval i mystické prožitky. Měl také dar uzdravování: jednomu spolubratru zachránil nohu, kterou mu měli lékaři amputovat. Vyžádal na nich jeden den odkladu zákroku, nohu mu políbil, učinil nad ní znamení kříže a celou noc se za dotýčného modlil. Ráno byl řeholník zcela zdrav.

Nové vedení Kongregace pro nauku víry

Kardinál Gerhard Ludwig Müller odchází z čela Kongregace pro nauku víry po vypršení své první pětileté kadence. Prefektem nejdůležitějšího vatikánského úřadu ho jmenoval v roce 2012 papež Benedikt XVI.

Novým prefektem Kongregace pro nauku víry i nástupcem kardinála Müllera ve všech dalších funkcích, které se k tomuto úřadu poji (předsednictví Papežské komise „Ecclesia Dei“, Papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise) jmenoval papež František jejího dosavadního sekretáře arcibiskupa Luise Franciska Ladariu Ferrera. Tento španělský jezuita se narodil v roce 1944 na Mallorce. Před vstupem do řádu vystudoval právo na madridské univerzitě, teologii absolvoval na jezuitské fakultě ve Frankfurtu. V doktorandském studiu pokračoval na papežské gregoriánské univerzitě, kde také později přednášel dogmatickou teologii, byl děkanem teologické fakulty a posléze vicerektorem. Od ro-

ku 1995 byl konzultorem Kongregace pro nauku víry. V roce 2004 se stal generálním sekretářem mezinárodní teologické komise a v roce 2008 jej Benedikt XVI. jmenoval sekretářem Kongregace pro nauku víry.

Na místo sekretáře Kongregace pro nauku víry byl jmenován Mons. Giacomo Morandi, dosavadní zástupce sekretáře. Zároveň byl jmenován titulárním arcibiskupem Cerveteri. Mons. Morandi se narodil roku 1965 ve středoitalské Modeně a kněžské svěcení přijal v 25 letech. Vystudoval římský Papežský biblický institut a doktorátu z misologie dosáhl na Papežské univerzitě Gregoriana. Po různých pastoračních úlohách ve své diecézi byl jmenován jejím generálním vikářem. Vyučuje na Vyšším institutu náboženských věd v Modeně a v Teologickém ateliéru kardinála Špidlíka při Papežském východním institutu v Římě.

Podle www.radiovaticana.cz

Po utišení morové epidemie odešel na výslovné papežovo přání do Verony, aby uklidnil tamní rozjitřenou situaci mezi kněžími a jejich biskupem. V roce 1533 odešel na další papežovo přání do Neapole. Prožil zde nejneproduktivnější léta svého apoštolátu, jímž zahrnul všechny společenské vrstvy. Založil zde např. klášter theatinů, přičemž odmítl nabídku hraběte z rodu Opidiů na skvěle zajištěný dům a trvalé příjmy: „Nepotřebuji nějaká sídla nebo dokumenty. Mám Kristův slib stvrzený jeho nejsvětější Krví, a tento slib je mi zárukou, že mně ani nikomu z mých nebude nic chybět, budeme-li Mu věrně sloužit.“ V Neapoli se stal duchovním vůdcem sester dominikánek a později i františkánek, zřizoval v okolí další kláštery, samozřejmě hlásal slovo Boží a hájil jeho nezfalšovanou podobu před šířícím se bludem luteránství. Měl zásadní podíl na tom, že Neapolské království se nákaže luteránství ubránilo takřka netknuté, v čele svých spolubratrů se za pravost víry bil jako lev. Ne nadarmo theatiny pověřil tehdejší papež Klement VII. prací na re-

formě breviáře a misálu. Sv. Kajetán též vzkřísil tradici betlémů, přičemž je obohatil o postavy dudáků či pasáček pískařících na píšťalku. Zasazoval se mj. také o praxi častějšího přistupování ke Svátosti oltářní, což v oné době vůbec nebylo ničím samozřejmým.

V roce 1547 hrozil v Neapolském království výbuch občanské války. Otec Kajetán, vyčerpán nepřetržitou pastorační a samaritánskou činností, nabídl Bohu svůj život za usmíření znesvářených stran. A Bůh jeho obět přijal. Když bylo zkraje srpna očividné, že se jeho smrt kvapem blíží, přesvědčovali ho lékaři, aby ulevil svému strádajícímu tělu a aspoň před smrtí uleh do postele. Odmítl. Naopak si vyžádal rozprostít pod sebe hábit a posypat ho popelem. „Můj Spasitel zemřel na kříži, nechte mne zemřít alespoň na popelu,“ prohlásil. V noci ze 7. na 8. srpna odešel do „své vlasti“, jak kdysi v jednom dopise nazval nebe. Sláva tohoto obyvatele nebeské vlasti, potvrzena beatifikací v roce 1629 papežem Klementem X., byla rozšířena kanonizací roku 1671 na celou církev.

Duchem vedena, ale trpící a chudá

Výňatek z rozhovoru, který vedl Jürgen Liminski s prefektem pro bohoslužbu a svátosti kardinálem Robertem Sarahem pro časopis *Kirche in Not* (26. 4. 2017) o církvi v Africe

Protože svět je úzce propojen a církev je jedno tělo, souvisí duchovní situace na bohatém Západu s děním v Africe. Je to výzva křesťanům v Evropě, aby si uvědomili svoji zodpovědnost.

* * *

Eminence, jak vidíte vztah církve v Africe ke světové církvi?

Tato otázka mne uvádí poněkud do rozpaků. Vždyť církev v Africe je součástí světové církve a tvoří s ní spolu jednu jedinou církev. Není tedy žádná „africká církev“ oproti světové církvi. Je ovšem správné, že katolická nauka církve spočívá na společenství místních církví. Ale chtěl bych upozornit na to, že ve světové církvi nejde o volné spojení místních církví. Světová církev je symbolizována římskou církví a zastoupena papežem jako nejvyšší hlavou a nástupcem Petrovým a vedoucím kolegia apoštolů.

Znamená to, že nejsou žádné národní církve?

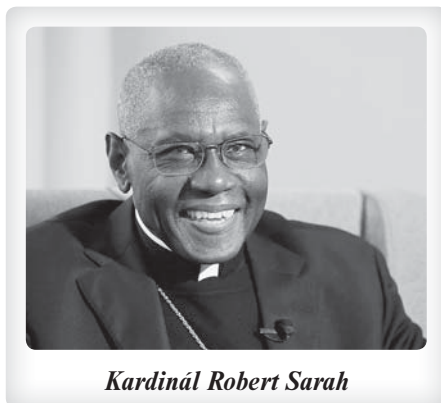
Bez společné víry hrozí církvi nebezpečí, že dojde ke zmatku. Následkem toho může být roztříštění nebo rozkol. Také dnes existuje velké riziko, že se církev „rozkouskuje“ tím, že se bude zdůrazňovat národní identita a z toho se budou odvozovat samostatná rozhodnutí, zvláště v důležitých oblastech, jako je věrouka a nauka o mravech.

Papež Benedikt XVI. k tomu jednou řekl: „Církev neroste tím, že se národnostně zašije do sebe, ... nýbrž potřebuje jednotu ve víře, v nauce a v morálce. Potřebuje primát papeže a jeho úkol, posilovat víru.“ V tomto smyslu je třeba pohlízet na církev v Africe stále jako na část jedné rodiny, rodiny Boží.

Jaký přínos poskytují podle Vás katolíci z Afriky této jedné rodině Boží?

I když je církev v severní Africe velmi stará, považují se diecéze a společenství v zemích jižně od Sahary jednoznačně za plod misí a za dceru „západní“ církve. Církev v Africe se musí i nadále spoléhat

na teologickou, liturgickou a řeholní zkušenost „starých“ křesťanských kontinentů – a také na jejich finanční podporu. Africká církev může ve vši skromnosti ukázat světovému křesťanství zázrak, který

Kardinál Robert Sarah

v ní způsobil Bůh skrze Ducha Svatého, ale také utrpení, které Ježíš ještě i dnes snáší prostřednictvím utrpení a chudoby svých věřících.

V čem spočívá toto utrpení?

Je mnohotvárné: války, hlad, všeobecný nedostatek vzdělávacích a zdravotnických struktur. A pak je to ještě zničující vliv západních ideologií: komunismu,

genderové ideologie... Afrika se stala záchytnou nádobou ochranných prostředků a zbraní. Afrika je také jevištěm organizované krádeže surovin. Proto jsou vedeny a plánovány války, je vnášen chaos. Vždyť tak je možné odbourávat bezohledně přirozené zdroje bez ohledu na právo a zákon. Hospodářské velmoci světa musí přestat s tím, aby rabovaly chudé!

Je islám dalším nebezpečím pro přežití africké církve?

Po dlouhá staletí žili křesťané a muslimové jižně od Sahary v míru bok po boku. Ale ten extrémistický islám, který vystupuje jako politická organizace a chce si podmanit zbytek světa, představuje nebezpečí nejenom pro Afriku. Je nebezpečím především pro ty společnosti v Evropě, které často už nemají žádnou identitu a žádné náboženství. Když ale nějaká společnost ztratí svoje vlastní hodnoty, které vzešly z její tradice, kultury a náboženství, pak je určena k zániku. Tím ztrácí každý podnět, veškerou energii a veškerou vůli, aby bránila svoji identitu.

Z VISION 2000 - 3/2017 přeložil -mp-

Obraz Afriky vytváří chudoba, hlad, chybějící vzdělání

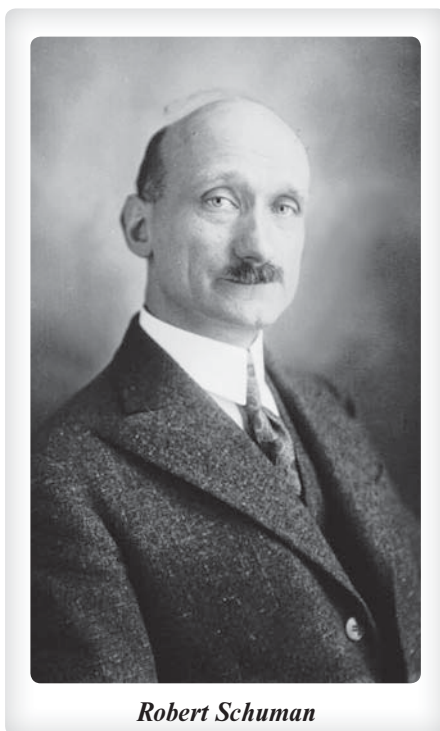
Robert Schuman

Jean-Baptiste Nicolas Robert Schuman se narodil 29. června 1886 v Clausen, na předměstí Luxemburgu, v Lotrinsku. Zůstal jedináčkem. V rodině byl položen základ jeho pozdějšího náboženského a politického života. Pevnou součástí jeho života od dětství byla návštěva mše svaté. Jeho otec, Jean-Pierre Schuman (1837–1900), pocházel z Francie, po částečném zabrání Lotrinska Německou říší roku 1871 se stal říšským Němcem. Jeho matka Eugénie Durenová (1864–1911) pocházela z Luxemburgu. Po časně smrti svého muže se matka zcela věnovala vzdělání a výchově svého syna.

Ovlivnilo ho v Luxemburgu obvyklé vyučování lucemburského, německého a francouzského jazyka. Maturitu složil v roce 1903 v Metách. V létě 1904 se zapsal na univerzitu v Bonnu a stal se členem katolického studentského spolku *Unitas-Salia*, který si dal volební heslo „V nutném jednotu, v pochybnosti svoboda, ve všem láska k bližnímu“. Studoval právníké a hospodářské vědy, politickou filosofii, teologii a statistiku, nejdříve v Bonnu, potom v Berlíně, Mnichově a Štrasburku, strávil tam a v Metách svoji uchazečskou dobu a v roce 1910 promoval jako doktor práv. Po smrtelné nehodě své matky v roce 1911 se zabýval myšlenkou stát se knězem. Nikdy se neoženil. Jeden přítel rodiny mu kladl na srdce, aby zůstal laikem, aby se vyrovnával s požadavky světa, protože „svatí tohoto století nosí civilní oděv“. V roce 1912 složil druhé státní zkoušky a stal se advokátem v Metách.

V roce 1910 vstoupil do *Görresovy společnosti*, jedné z nejstarších německých katolických vědeckých společností, v roce 1912 do *Národního spolku katolického Německa*. Schuman byl spoluzodpovědným za přípravu a organizaci Katolického dne 1913 v Metách. Profiloval se jako spolehlivý církevní spolupracovník a metický biskup Willibrord Benzler jej jmenoval předsedou Katolických svazů mládeže v Metách, které sdružovaly 4000 lotrinských mladistvých. Schumanovo nadšení pro Benedikta z Nursie a jeho heslo „Ora et labora“ (Modli se a pracuj) tvořilo měřítko jeho duchovního a světského života.

Během první světové války pracoval Schuman v okresním předsednictvu v Boulay Moselle, v roce 1918 se stal městským radním v Metách a v roce 1919 při prvních volbách do Národního shromáždění poslancem katolické lidové strany Lotrinska. Jím zůstal s výjimkou druhé světové války až do roku 1962, rok před svou smrtí. Při vypuknutí druhé světové

Robert Schuman

války byl státním sekretářem pro uprchlíky, uprchl se svými krajany do Bordeaux, vrátil se však znovu do Met, aby svým Lotriřanům pomáhal v této těžké době. Na podzim 1940 byl zatčen gestapem, dokázal však v roce 1942 uprchnout do svobodné Francie a roku 1945 byl znovu zvolen poslancem Národního shromáždění.

Tehdy nastala jeho velká hodina, kdy se měl osvědčit. Jako dlouholetý předseda finančního výboru Národního shromáždění se stal Robert Schuman v roce 1947 ministrem financí, který přispěl k záchraně franku. Dokázal to železnou disciplínou vůči generální stávce odborů řízených komunisty, kteří měli v úmyslu zhroucení státu. V roce 1946 prohlásil americký ministr zahraničí Burnes válečné společenství se SSSR za skončené. Tím začala „studená válka“. O půl roku později vyhlásil ministr zahraničí George Marshall po

něm pojmenovaný plán k hospodářskému rozvoji Evropy, aby ji „imunizoval“ proti expanzivním snahám SSSR.

Robert Schuman mohl využít tohoto obratu ve světové politice jako zpětného větru pro svoji německou a evropskou politiku. V roce 1948 se konala v Luxemburgu konference předsedů křesťansko-demokratických stran za předsednictví italského kněze Luigiho Sturza. Sturzo patřil od roku 1919 s De Gasperim k zakladatelům předchůdkyně italské *Democrazia Cristiana*. Přimlouval se už po první světové válce za „Mercato Communo“ (společný trh) v Evropě a ten připomínal mezi léty 1925 až 1932 na pěti kongresech „stran křesťanského ražení“ (Helmut Zenz). Robert Schuman (Francie), Alcide de Gasperi (Itálie), Konrad Adenauer (Německo), Paul van Zeeland (Belgie), Dirk Stikker (Nizozemsko) a Joseph Bech (Lucembursko) byli současně ministerskými předsedy svých zemí. Usnesli se, že učiní už v březnu 1944 vypracovanou „Deklaraci o spolupráci v Evropě“ základem své společné politiky.

Politické klima se začalo měnit. S tvrdostí, kterou by u něho nikdo nečekal, vojenským posílením policie a důraznými hrozbami propuštění dostal Robert Schuman pokus o levicový převrat do kolen. Francouzský prezident Auriol – žádný Schumanův přítel – mu poděkoval jako „zachráníci vlasti“, „osvobodil“ ho však od úřadu ministerského předsedy. Tak mohl jako ministr zahraničí stále více „poevropšťovat“ zahraniční politiku Francie. Brzy se začala rozdmýhávat „studená válka“. Železná opona, založení státu Izrael, blokáda Berlína a válka v Koreji urychlily založení NATO jako „ochranného štítu Evropy“, což bylo úzce spojeno se znovuvybrojením Německa.

Roku 1950 předložil podnikatel Jean Monnet svému ministru zahraničí Schumanovi návrh na spojení západoevropského těžkého průmyslu pod správou „Vysokého úřadu“ (Montanunion). Z toho vzniklo Schumanovo „Historické prohlášení z 9. května 1950“, z něhož vybíráme pět základních myšlenek, které jsou na nejvyšší platně pro nás také dnes:

1. Trpělivost, Evropa se nedá sestavit jednou ranou.
2. Solidarita činu v omezeném, ale rozhodném bodu.

3. Evropská produkce je otevřená světu.

4. Rozvoj Afriky je podstatným evropským úkolem.

5. Evropská federace je nezbytná k zachování míru.

Další plány otců zakladatelů k výstavbě obranného a politického společenství byly ve Shromáždění zamítnuty. Francie byla zapletena do obchodu z Vietnamu a blokovala všechna ustanovení o evropských smlouvách. Přesto se dosáhlo 25. března 1957 podpisu Římské smlouvy, jejíž 60. výročí jsme si letos připomínali.

V roce 1952 musel Robert Schuman svůj úřad složit, protože v tehdejší Francii nenacházel pochopení svých myšlenek. V roce 1953 byla podepsána 26 evropskými státy v podstatě jím vytvořená *Štrasburská dohoda lidských práv*. On sám získával lidi na nesčetných přednáškových cestách pro myšlenku sjednocené Evropy. V roce 1955 se stal ministrem spravedlnosti, v roce 1958 byl povolán na místo prvního předsedy Evropského parlamentu.

V říjnu 1959 nastoupily první známky těžké nemoci. Uprostřed jedné veřejné řeči ztratil nit – objevila se mozková skleróza. V roce 1960 podal s těžkým srdcem Radě žádost o zproštění svého úřadu předsedy parlamentu. Stáhl se do ústraní svého domu v Scy-Chazelle u Met. Schuman chtěl zničit své spisy, ale nechal se svým přítelem Beyerem přesvědčit, aby shrnul důležité výtahy k syntéze svých politických idejí.

Schumanových sil ubývalo, ale nenařikal si. Jeho pečovatelka ho popisuje jako trpělivého, velmi skromného, přátelského, stále s úsměvem: „Byl docela obyčejný člověk, dobrý člověk, muž modlitby.“ Také ve večeru svého života chodil, stejně jako po všechny dny v životě na mši svatou.

Na závěr řekl ten, který si vážil samoty a ticha, svému příteli Beyerovi: „Především mě nenechávej o samotě!“ Dne 4. září 1963 vstoupil Robert Schuman po těžké noci agonie do nového života, docela blízko k Bohu. O Letnicích roku 2004 předal metský biskup Pierre Raffin do Říma podklady pro blahorečení Roberta Schumana.

*Z VISION 2000 - 3/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Vyznání, pronásledování a modlitba ...

– dokončení homilie Sv. otce ze str. 2

Skutků apoštolů (srov. 12,1). Také dnes v různých částech světa, často v atmosféře mlčení – a nezřídka v mlčení, které je spoluvinou – je mnoho křesťanů utiskováno, pomlouváno, diskriminováno, je předmětem násilí, rovněž smrtelného. Nezřídka se nedostává žádoucího nasazení těch, kdo by mohli prosadit respekt k jejich svatovatým právům.

Chtěl bych však především zdůraznit to, co apoštol Pavel prohlašuje dříve, než „měl“ – jak píše – „prolít v oběť svou krev“ (2 Tim 4,6). Pro něho život byl Kristus (srov. Flp 1,21), a to Kristus ukřižovaný (srov. 1 Kor 2,2), který za něho dal život (srov. Gal 2,20). Takto, jako věrný učedník, následoval Pavel svého Mistra a sám také obětoval život. Bez kříže není Kristus, avšak bez kříže není ani křesťan. Vskutku, „ke křesťanské ctnosti patří nejen konat dobro, ale také umět snášet zlo“ (Augustin, *Promluvy* 46,13), jako Ježíš. Snášet zlo neznamená pouze mít trpělivost a odevzdaně živořit. Znamená to následovat Ježíše, nést břemeno, nést ho na svých bedrech kvůli Němu a kvůli ostatním. Znamená to přijmout kříž, kráčet dál s důvěrou, protože nejsme sami. Ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Pán je s námi. Takto můžeme s Pavlem říci, že „ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni.“ (2 Kor 4,8-9) Snášet (zlo) znamená umět vítězit s Ježíšem na způsob Ježíše a nikoliv na způsob světa. Právě proto se Pavel – jak jsme slyšeli – považuje za vítěze, který se chystá převzít věnec (srov. 2 Tim 4,8), a píše: „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval.“ (2 Tim 4,7). Jediným principem v jeho dobré bitvě bylo „žít pro“, nikoliv pro sebe, nýbrž pro Ježíše a pro druhé. Žil „v běhu“, totiž nešetřil se, ale naopak spotřebovával se. Jednu věc, jak říká, si zachoval: nikoliv zdraví, ale víru, totiž vyznání Krista. Pro jeho lásku zažil zkoušky, ponížování a utrpení, které nemáme nikdy vyhledávat, nýbrž přijímat. A v tomto tajemství bolesti nabídnuté z lásky, v tomto tajemství, které mnoho pronásledovaných, chudých a ne-

mocných bratří ztělesňuje také dnes, září spásná síla Ježíšova kříže.

Třetím slovem je *modlitba*. Život apoštola, který prýští z vyznání a ústí do oběti, plyne každý den v modlitbě. Modlitba je nezbytnou vodou, jež sytí naději a dává růst důvěře. Modlitba způsobuje, že se cítíme být milováni, a dovoluje nám milovat. Vede nás kupředu v temných chvílích, protože rozsvěcí Boží světlo. V církvi je modlitba, která nás všechny podpirá a uschopňuje k překonání zkoušek. Vidíme to rovněž v prvním čtení: „Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu.“ (Sk 12,5) Pán střeží a doprovází modlící se církev. Modlit se znamená svěfovat mu cestu, aby se o ni staral. Modlitba je síla, která nás spojuje a podpirá, je lékem na odloučenost a soběstačnost, vedoucí k duchovní smrti. Neboť Duch života nevane, pokud o něj neprosíme, a bez modlitby se neotevrou vnitřní vězení, která nás drží v okovech.

Kež nám svatí apoštolové vyprosí takové srdce, jaké sami mají, unavené i ukonejšené modlitbou: unavené, protože prosí, klepe a přimlouvá se, nese v sobě mnoho lidí a situací, které je třeba svěřit (Bohu), zároveň však je ukonejšené, neboť při modlitbě Duch přináší útěchu a sílu. Jak naléhavě potřební jsou v církvi učitelé modlitby, především však jde o to, být muži a ženami modlitby, vskutku žijícími modlitbou! Když se modlíme, Pán zasahuje. On, jenž je věrný lásce, kterou jsme Mu vyznali, nám stojí nablízku ve zkouškách. On doprovázel cestu apoštolů a bude doprovázet také vás, drazí bratři kardinálové, shromáždění zde v lásce apoštolů, kteří vyznali víru krví. Bude nablízku také vám, drazí bratři arcibiskupové, kteří spolu s obdržením palia budete potvrzeni k životu pro své stádece, následující Dobrého pastýře, který vás podpirá i nese na ramenou. Týž Pán, který si vroucně přeje spatřit sjednocení celého svého stádece, ať žehná a chrání také ekumenického patriarchu, drahého bratra Bartoloměje, a delegaci, kterou sem vyslal na znamení apoštolského společenství.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Suma o darech svatého Josefa (77)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XIX: Dary vlastností všech andělů (První část)

Co se týká vlastností blažených duchů, jak je tradují svatí Otcové a především blažený Diviš,⁽¹⁾ jsou zde ty, které jsou vlastní pouze jednotlivým řádům a hierarchiím,⁽²⁾ a jiné, jež jsou společné všem andělům. Nyní budeme uvažovat o oněch společných, totiž o tom, zda se nacházely ve svatém Josefovi.

Je třeba předeslat, že jsou některé vlastnosti, jež jsou společné všem andělům a které vyplývají z vnitřních skutečností: těmito vnitřními skutečnostmi nazývám imanentní podstatu, moc a činnost, jakou je vědění a chtění, avšak nezaměřené k účinkům přecházejícím z nitra navenek (jakým je např. hýbání světa);⁽³⁾ pak je nemálo společných vlastností, které se týkají vnějších skutečností, jimiž jsou Bůh, jiní andělé a nižší stvořené bytosti. Nepodivuj se tomu, že je zároveň nazývám vlastnostmi a společnými, neboť obojí má různý důvod.⁽⁴⁾ Jsou vlastnostmi, nakolik náleží jediné andělské přirozenosti, duchovní a oddělené od materie.⁽⁵⁾ A tyto vlastnosti můžeme nazývat společnými, protože neodpovídají jen jedinému řádu andělů, ale všem jejich řádům. Vlastnosti odpovídající všem andělům vzhledem k vnitřním skutečnostem jsou pak ty, o nichž blažený Diviš v jedenácté kapitole svého díla *O nebeské hierarchii* praví: „Jsou všechny božské intelekty na základě nadsvětelského důvodu rozděleny na podstatu, moc a činnost.“⁽⁶⁾ Na ně, jak si myslím, se převádějí ony vlastnosti, o kterých psal v 3. kapitole téhož díla slovy: „Trojí je ve všech andělech řád, totiž moc, vědění a činnost.“⁽⁷⁾ Na základě toho, co bylo řečeno, můžeme nyní, pozdvížení vzhůru zbožnou vírou, argumentovat. Podstata, moc a činnost byly v Josefovi bezprostředněji bližší Bohu, a to podle řádu, vyvolení a síly. Neboť bytí Krista se oslavuje a genealogicky odvozuje od bytí Josefova a Josef bezprostředně a s nejvyšší vroucností, jasným poznáním a prostou čistotou zaměřil ke Kristu celý svůj rozum, celou svou vůli a veškerou svou činnost. Tedy ony vlastnosti⁽⁸⁾ odpovídaly Josefovi. A myslím si, že se tomu ani v nej-

menším nemusíme divit: vždyť jako milost pozdvihuje přirozenost k nadpřirozenému bytí,⁽⁹⁾ tak domnělé otcovství a pravé mateřství vzhledem ke Kristu⁽¹⁰⁾ pozdvihly, i když odlišně, Josefovou podstatu, moc a činnost k podobnosti s přirozeností blažených andělů, samozřejmě při zachování stavu lidské přirozenosti. O svatě Panně nyní pomlčíme, neboť její povýšení je vyšší a intenzivnější, a proto dokonalejší. A je odlišné, protože vztah otcovství Josefa vzhledem ke Kristu se liší od vztahu mateřství Královny světa k témuž Kristu.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Totiž Pseudo-Dionysius Areopagita, zvláště ve svém díle *O nebeské hierarchii*. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Podle Pseudo-Dionysia Areopagity a jiných autorů se andělé dělí do devíti kůrů neboli řádů (*ordines*) a těchto devět andělských kůrů se pak dělí - vždy po třech - do tří hierarchií. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Autor zde klasicky rozlišuje mezi imanentní činností (*operatio immanens*) a činností přecházející z nitra navenek (*operatio transeuns*):

první činnost zůstává uvnitř anděla či člověka a neprojevuje se navenek, např. vnitřní chtění, zatímco druhá činnost vychází sice z nitra anděla či člověka, ale projevuje se navenek, např. psaní. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Toto tvrzení lépe vynikne, máme-li na paměti latinský originál: Vlastnosti se latinsky řeknou *proprietates*, což označuje to, co je vlastní jen někomu. Přitom tyto vlastnosti mají být v tomto případě společné (*communes*), tedy to, co je vlastní jen někomu, má být vlastní mnoha. Je zde tudíž zdánlivý rozpor, který I. Isolani následně řeší. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Andělé jsou jediné stvořené bytosti, které se neskládají z materie a formy, ale jsou čistými formami. Jsou tedy bytostmi nemateriálními, čistě duchovními. Srov. např. Sv. TOMÁŠ AKVINSKÝ: *O separovaných substancích*. Praha: Krystal OP, 2010. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ *De caelesti hierarchia*, cap. XI, 2. In: PG 4, sl. 283 (čes. překl.: *O nebeské hierarchii*. Přel. Martin Koudelka. Praha: Vyšehrad, 2009, s. 105; český překlad jsme upravili).

⁽⁷⁾ *Tamtéž*, cap. III, 1. In: PG 4, sl. 163 (čes. překl.: s. 69). I. Isolani cituje toto Dionysiovo tvrzení značně volně, takže jsme podle něho český překlad velmi upravili. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Tedy podstata, moc a činnost. [pozn. překl.]

⁽⁹⁾ Nakolik dává lidské či andělské přirozenosti účast na Boží přirozenosti. [pozn. překl.]

⁽¹⁰⁾ Jak bude patrné i z toho, co následuje, autor zde rozlišuje mezi domnělým, tedy netělesným a pouze legálním otcovstvím sv. Josefa vůči Kristu (*paternitas putativa*) a pravým, tělesným mateřstvím Panny Marie vzhledem k témuž Kristu (*maternitas vera*). [pozn. překl.]

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ DVOU NOVÝCH OLOMOUCKÝCH BISKUPŮ BUDE V ŘÍJNU

Biskupské svěcení nově jmenovaných pomocných biskupů olomoucké arcidiecéze, Mons. Antonína Baslera a Mons. Josefa Nuzika, má své datum. Uskuteční se v sobotu 14. října 2017 při mši svaté v 10 hodin v olomoucké katedrále sv. Václava. Kněžím své arcidiecéze a jejich prostřednictvím i všem věřícím to oznamuje arcibiskup Jan Graubner v diecézním oběžníku *Acta curiae*. Vyjadřuje zároveň poděkování všem, kdo se za volbu nového pomocného biskupa modlili. „Asi jste se modlili dobře, když jsem dostal zrovna dva,“ dodává a doufá, že s novými posilami bude možné lépe zvládnout i ty úkoly,

na které zatím nebylo dost sil, a dělat více pro budování Božího království.

Všichni věřící jsou podle olomouckého arcibiskupa na svěcení srdečně zváni. „Jde o velkou událost celé místní církve. Svěcení není soukromou záležitostí kandidátů a jejich přátel, apoštolská církev se vytváří kolem apoštolů a jejich nástupců,“ připomíná arcibiskup Graubner a prosí všechny věřící o další modlitby za nové biskupy, ale také o aktivní zapojení do života ve farnostech. „Jak vidíme, Bůh je štědrý. Bude-li na jeho dary velkoryse odpovídat, porostou důvody naší naděje,“ uzavírá.

Zdroj: www.cirkev.cz, 12. 7. 2017

Pondělí 7. 8. 2017

6:05 Klapka s ... (43. díl): Jiřím Elsnerem **7:10** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **7:20** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **8:30** Outdoor Films (16. díl): S Josefem Francem **9:40** Vezmi a čti: Červen 2017 **10:00** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **11:05** Léta letí k andělům (75. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **11:30** Poslední enter **11:45** Bible pro nejmenší: Potopa **11:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **11:55** Z pokladů duše: Ing. Michaela Šojdrová – Kdo nevěří na zázraky, není realista [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní malby (9. díl): Svatí **12:35** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **13:20** Noemova pošta: Červenec **14:55** Ars Vaticana **15:05** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **16:00** Slezská Lilie 2016: koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **17:05** Putování Modrou planetou: Kanada BC **17:40** V posteli POD NEBESY IV. (9. díl) **18:35** Bible pro nejmenší: Abram **18:40** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:50** Víra do kapsy: Eucharistie **19:10** Terra Santa news: 2. 8. 2017 **19:30** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **19:50** Z pokladů duše: Ing. Michaela Šojdrová – Kdo nevěří na zázraky, není realista **20:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **21:50** Kulatý stůl: Duchovní život v době Marie Terezie **23:20** Smířčí kříž **23:50** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Církevní právo – rozvod **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 8. 8. 2017

6:05 Hovory z Rekovic: Nad'a Urbášková **6:20** Pod lampou **8:25** Víra do kapsy: Eucharistie **8:40** Misie slovenských salesiánů v Belgii **9:35** Exit 316 (7. díl): Zklamání **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Církevní právo – rozvod **11:45** Bible pro nejmenší: Abram **11:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 1. díl **12:50** Ars Vaticana **13:00** Salesiáni na Haiti **13:40** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **13:50** Don Rua – nástupce **14:20** Kulatý stůl: Antiklerikalismus v české kultuře **16:00** Ve službě Šuárů **16:30** Léta letí k andělům (75. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **16:55** Česká věda **17:15** GOODwillBOY VI. (11. díl) **18:00** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **18:30** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **18:35** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:40** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **19:15** Poslední enter **19:30** Zpravodajské Noeviny (884. díl): 8. 8. 2017 [P] **20:00** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **21:05** Přehrada Kružberk 1957 – 2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla [P] **21:25** Terra Santa news: 2. 8. 2017 **21:45** Zpravodajské Noeviny (884. díl): 8. 8. 2017 **22:10** Cvrlikání (48. díl): Kofe@Vlna **23:20** Causa Carnivora **23:55** Večer chval (57. díl): Sešli jsme se **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 9. 8. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (884. díl): 8. 8. 2017 **6:25** Klapka s ... (57. díl): Václavem Fořtem **7:30** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **8:00** Šahbáb Bhatti, muž, který měl sen – Pákistán **8:30** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **9:25** Ars Vaticana **9:35** Přímý přenos generální audience papeže [L] **11:00** Jak si mě našel Antonín z Padovy **11:45** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **11:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **13:00** Zpravodajské Noeviny (884. díl): 8. 8. 2017 **13:25** Sedm výprav Josefa Vágnera

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(6. díl): Simba a ti druzí **15:00** Strání – obec pod Javorínou **15:20** Exit 316 (7. díl): Zklamání **15:40** Víra do kapsy: Eucharistie **16:00** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **16:20** Outdoor Films s Markem Hýžou (9. díl): Vodáctví a život beru s pokorou **18:00** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **18:25** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:35** Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech **18:55** S NOACHEm po Izraeli **19:30** Terra Santa news: 9. 8. 2017 [P] **20:00** Ohlédnutí za Krakovem (5. díl): přivítání Sv. otce, sobotní vigílie **21:50** BET LEChem – vnitřní domov (44. díl): Jan Balík – Světové dny mládeže **22:10** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **23:05** Generální audience Svatého otce **23:40** Duchovní malby (9. díl): Svatí **0:10** Hovory z Rekovic: Nad'a Urbášková **0:25** Plnou parou do srdce Beskyd **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 10. 8. 2017

6:05 Putování Modrou planetou: Kanada BC **6:40** Přehrada Kružberk 1957 – 2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **6:59** Bulharsko – Život ve skrytosti **7:45** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **7:55** Bez tebe to nejde: Pomoz mi s životem **9:00** Ve službě Šuárů **9:35** Terra Santa news: 9. 8. 2017 **9:55** Poslední enter **10:10** Kulatý stůl: Duchovní život v době Marie Terezie **11:45** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **11:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hovory z Rekovic: Nad'a Urbášková **12:20** Jak potkávat svět (46. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **13:45** Generální audience Svatého otce **14:20** Po volání: S boromejkami v Praze **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny (884. díl): 8. 8. 2017 **16:20** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 1. díl **17:05** V posteli POD NEBESY IV. (10. díl) **18:00** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **18:25** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:30** Bible pro nejmenší: Ráchel **18:45** Ars Vaticana [P] **19:00** Večeře u Slováků: 19. neděle v mezidobí [P] **19:30** Exit 316 (7. díl): Zklamání **20:00** Cvrlikání (50. díl): Jarda Svoboda **21:10** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **0:25** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Pátek 11. 8. 2017

6:05 Duchovní malby (9. díl): Svatí **6:30** Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **7:35** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **8:25** Léta letí k andělům (62. díl): Ladislav Hučko – feckokatolický biskup **8:45** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **9:40** Víra do kapsy: Eucharistie **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **10:15** Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí **11:45** Bible pro nejmenší: Ráchel **11:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **13:10** Ars Vaticana **13:20** BET LEChem – vnitřní domov (44. díl): Jan Balík – Světové dny mládeže **13:40** Putování Modrou planetou: Kanada BC **14:15** GOODwillBOY VI. (12. díl) **14:55** Vyročina – odkaz Josefa Jambora

15:40 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **16:25** Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších a nejnáročnějších treků světa **18:00** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **18:25** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:40** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:20** Angola: katecheta Paulino **20:00** Kulatý stůl: Slušnost, respekt, etiketa **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **21:45** Česká věda [P] **22:05** Večeře u Slováků: 19. neděle v mezidobí **22:35** Jak potkávat svět (28. díl): S Petrem Bende a Pavlem Helanem **0:05** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 1. díl **0:45** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 12. 8. 2017

6:05 Klapka s ... (80. díl): Jaroslavem Kolčavou **7:10** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **7:40** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **7:45** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **8:15** GOODwillBOY VI. (12. díl) **8:55** V posteli POD NEBESY IV. (10. díl) **9:45** Exit 316 (7. díl): Zklamání **10:10** Ohlédnutí za Krakovem (5. díl): přivítání Sv. otce, sobotní vigílie **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa news: 9. 8. 2017 **14:40** Ve službě Šuárů **15:10** Večeře u Slováků: 19. neděle v mezidobí **15:40** Cvrlikání (50. díl): Jarda Svoboda **16:50** Poslední enter **17:00** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **18:05** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:35** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Přehrada Kružberk 1957 – 2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **19:30** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **20:00** Tajemství divokého lesa **21:15** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **21:30** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:40** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **0:05** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **0:45** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 13. 8. 2017

6:15 Ve službě Šuárů **6:45** Ars Vaticana **7:00** Putování Modrou planetou: Kanada BC **7:40** Cvrlikání (50. díl): Jarda Svoboda **8:50** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **9:10** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frydku **9:50** Večeře u Slováků: 19. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z baziliky Navštívení Panny Marie, Svatý Kopeček u Olomouce [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **11:55** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:05** Skryté poklady: Roman **13:40** Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová, herečka **14:30** Muzikanti, hrajte **15:05** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **16:00** Léta letí k andělům (6. díl): Otmar Oliva – výtvarník **16:20** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl): Neustále ve spisovatelské pubertě **17:55** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **18:00** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:30** Dávní hrdinové: Vysobození z katakomb [P] **19:00** BET LEChem – vnitřní domov (44. díl): Jan Balík – Světové dny mládeže **19:15** Víra do kapsy: Eucharistie **19:30** Exit 316 (8. díl): Strach **20:00** Bůh v Krakově [P] **21:40** Slezská Lilie 2015: Glenn Kaiser Band (USA) **22:40** Ars Vaticana **22:50** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 7. 8. o 20:30 hod.: V Samárii pri studni (Kto je Titus Zeman – nový slovenský blahoslavený?)

Svätý otec rozhodol, že slovenský salezián Titus Zeman bude blahorečený. Aký bol jeho život? Prečo je považovaný za mučeníka, aj keď zomrel niekoľko rokov po prepustení z väzenia? Aj to budú otázky, ktoré zaznejú v relácii v Samárii pri studni. Hostia: Jozef Ižold SDB- provinciál saleziánov, Michal Radošinský, synovec Titusa Zemana, Juraj Vittek- katolícky kňaz, moderuje Radovan Pavlík.

Utorok 8. 8. o 17:30 hod.: Doma je doma (Cesta do Iraku)

Bratislavský pomocný biskup Jozef Hal'ko navštívil Irak. O svojich zážitkoch porozpráva so spolupútnikom Hugom Glossom, pracovníkom Slovenskej katolíckej charity. Moderuje Pali Danko.

Streda 9. 8. o 17:00 hod.: Klbko a 12 apoštolov (Jakub Alfejov)

Klbko si vymyslel novú hru, a až keď dostal od Katky ďalší list, pochopil, že jeho hra môže súvisieť s poslaním apoštola.

Štvrtok 10. 8. o 14:25 hod.: Viera do vrecka (Božie slovo v našom živote)

Nové vydanie relácie Viera do vrecka nám priblíži tému ako a prečo žiť s Božím slovom.

Piatok 11. 8. o 10:00 hod.: Dozretá duša – portrét P. Akvinasa Juraja Gaburu OP

Z cyklu krátkych dokumentov o rehoľníkoch.

Sobota 12. 8. o 21:25 hod.: Odložené v čase (dokument)

Ďaleko od ruchu sveta žijú v kláštore Bonneval Abbey vo Francúzsku sestry Rádu cisterciánov prísnej observancie. A predsa ich názory na filozofiu, spoločnosť, konzum či slobodu sú prekvapivo moderné. Autorovi sa ako jedinému podarilo priniesť svedectvo o ich skrytom živote prostredníctvom televíznej kamery.

Nedeľa 13. 8. o 10:00 hod.: Svätá omša z Helpy

Priamy prenos svätej omše na pozvanie obyvateľov obce.

Vydejte se na kvalitní **POUTNÍ ZÁJEZD DO IZRAELE** za mimořádných 13 940 Kč ve dnech **24.–29. 11. 2017!** Více na www.poutnizajezdy.cz, tel. 731 604 770.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
5. – 12. SRPNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 8.		PO 7. 8.		ÚT 8. 8.		ST 9. 8.		ČT 10. 8.		PÁ 11. 8.		SO 12. 8.	
Antifona	1452	1634	934	1045	1722	1941	1708	1924	1708	1924	1741	1961	1666	1883
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	786	884	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1452	1635	935	1045	1723	1941	1709	1926	1708	1925	1742	1961	1666	1883
Antifony	1453	1636	935	1046	950	1062	1710	1926	1463	1646	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	813	914	813	914	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	1454	1636	938	1049	1724	1942	1710	1926	1710	1647	1743	1962	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	1454	1636	939	1050	1724	1943	1710	1927	1463	1647	1743	1963	1669	1886
Prosby	1454	1636	939	1050	1724	1943	1711	1927	1711	1927	1744	1963	1655	1886
Závěrečná modlitba	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1455	1638	940	1051	954	1067	792	890	792	890	1003	1120	1018	1137
Antifony	1456	1638	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	1456	1638	943	1054	957	1070	1713	1930	1712	1930	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	1455	1637	943	1054	957	1071	1712	1646	1463	1647	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 5. 8.														
Hymnus	1457	1639	944	1056	1727	1946	1714	1932	1714	1932	1746	1965	1024	1143
Antifony	1449	1631	945	1057	960	1073	1715	1932	1464	1648	1009	1126	1025	1144
Žalmy	1449	1631	945	1057	960	1073	1715	1932	1715	1932	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1451	1633	947	1060	1730	1949	1717	1934	1464	1648	1749	1968	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1451	1633	948	1060	1731	1950	1717	1935	1717	1935	1750	1969	709	800
Prosby	1451	1634	948	1060	1731	1950	1718	1936	1464	1648	1750	1969	1028	1147
Záv. modlitba	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	709	800
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14
 Ž 97(96),1–2.5–6.9
 Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
 2. čt.: 2 Petr 1,16–19
 Ev.: Mt 17,1–9

Pondělí 7. 8. – nezávazná památka sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Nm 11,4b–15
 Ž 81(80),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
 Ev.: Mt 14,13–21

Úterý 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Nm 12,1–13
 Ž 51(50),3–4.5–6.12–13
 Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
 Ev.: Mt 14,22–36

Středa 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22
 Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)
 Ev.: Mt 25,1–13

Čtvrtek 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10
 Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9
 Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)
 Ev.: Jan 12,24–26

Pátek 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Dt 4,32–40
 Ž 77(76),12–13.14–15.16+21
 Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
 Ev.: Mt 16,24–28

Sobota 12. 8. – nezávazná památka sv. Jany Františky de Chantal nebo nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Dt 6,4–13
 Ž 18(17),2–3a.3bc–4.47+51ab
 Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má sílo!*)
 Ev.: Mt 17,14–20

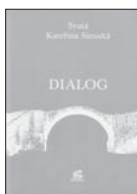
MYSTIKA A DUCHOVNÍ ŽIVOT

NA ORLÍCH KŘÍDLECH • O MODLITBĚ
Elias Vella • Ze slovenštiny přeložila Eva Mešková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Tato kniha o modlitbě je sice jednou z mnoha, nechce se však omezit pouze na poskytnutí teologických informací. Autorovým záměrem je předat zkušenost s Ježíšem, „vstáhnout“ čtenáře do ní a umožnit jim, aby se s Ježíšem nově setkali.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 136x204 mm, 204 stran, 269 Kč*

DIALOG S BOŽÍ PROZŘETELNOSTÍ
Svatá Kateřina Sienská • Z italského přeložila Ivana Hlaváčová • Revize překladu Kateřina Ptáčková • Úvod sestavily Kateřina Ptáčková a Eva Fuchsová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Svatá Kateřina Sienská (1347–1380) patří mezi významné představitelky středověkého mystického proudu a je jako jedna z mála žen nositelkou titulu „učitelka církve“. Prožila krátký, zato však velmi aktivní život, a to jak v rovině veřejné, tak i vnitřní. Ve svém veřejném působení usilovala o mír mezi Florencií a papežem, o přesídlení papeže z Avignonu do Říma a o jednotu tehdy rozdělené církve. O jejím bohatém vnitřním životě vypovídá nejlépe tato kniha, *Dialog s Boží Prozřetelností*, tedy rozhovor, který Kateřina v mystickém vytržení vedla se svým Stvořitelem. V rozmluvě s Bohem se dobírala poučení na cestě ke křesťanské dokonalosti, ale projevovala i velký zájem o svět kolem sebe a o jeho spásu. V jejím podání se

poznání Boha a jeho záměrů neděje jen na rovině teologické reflexe, ale přináší i mnohé praktické přístupy k duchovnímu životu, k reformě církve a celé společnosti. Dialog tak představuje zajímavé svědectví o myšlení středověku, svým obsahem nicméně hranice středověku dalece překonává.

*KRYSTAL OP, s. r. o. • Třetí vydání
 Váz., přebal, 152x212 mm, 368 stran, 420 Kč*

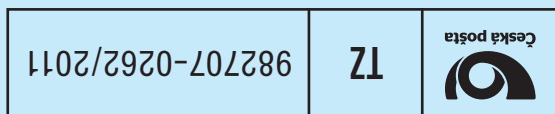
IN SINU JESU • V TICHU PŘED PÁNEM
Benediktin • Z angličtiny přeložil Andrej Kutarňa • Odpovědný redaktor a předmluva P. Štěpán Smolen

Roku 2007 začali uprostřed ticha adorace k srdci jednoho kněze promlouvat Pán Ježíš a Panna Maria. Z těchto slov se zrodila kniha *In sinu Jesu*, jejíž stránky promlouvají přímo doprostřed potřeb člověka naší doby a pomáhají mu prohloubit vztah k Pánu. Na pozadí základního tématu, jímž je klanění se eucharistickému Kristu a přinášení náhrady za ty, kdo se neklanějí, se zde otevírají mnohá další základní témata duchovního života: modlitba v různých svých rozměrech; význam odevzdání se Boží Prozřetelnosti; nezbytnost ticha; potřeba svátosti a posvátné liturgie; tajemství Nejsvětější oběti mše svaté; podstata kněžství a klíč k jeho apoštolské plodnosti; role Panny Marie a svatých v našich životech; zkušenost hříchu a vlastní slabosti na cestě dorůstání v Krista; touha po nebi a vytoužená obnova katolické církve na zemi. Tato kniha, jejíž učení je pevně opřeno o Písmo svaté i apoštolskou Tradici, vyšla s církevním schválením původně v Irsku a stala se zdrojem obnovy vnitřního života řady kněží, řeholníků i laiků.

Hesperion, z. s. • Brož., 152x220 mm, 256 stran, 290 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., Olomouc, Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., IČO 00533866, Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., Olomouc – IČO 00533866. Médzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.